Ч. 51. Второк 19 (6) марта 1907. Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоï".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвого сойму. — Росийска дума.

В буджетовій дискусиї на вечірнім засїданю краєвого сойму в пятницю забрав між иншими слово також Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, щоби відповісти на закиди руских послів. Що до критики пос. Олесницкого про діяльність властий в послїднім часї від послїдної соймової сесиї стверджує п. Намістник, що в тім часї народини нової виборчої реформи до парляменту викликали чимало замішаня. Русини, які мали надто малу репрезентацию у Відни, бажали надати ваги своїм жаданям в торзї всїх народів о число мандатів полїтичним рухом широких мас, які звичайно беруть менший уділ в полїтицї. Чи було 132 віч заказаних, не може розслїдити п. Намістник на разї, але стверджує, що від 1. грудня 1905 р. до 31. сїчня 1906 відбуло ся у всхідній Галичинї 544 віч. Задачею тих віч була часто не аґітация за новою реформою, а підбурюванє до суспільної і національної ненависти. П. Намістник сам обїздив повіти і пояснив війтам, що дозволене, а що нї. Так само і спровадженє войска в неоднім випадку вплинуло успокоюючо на уми. В надвірнянськім повітї сам староста доніс про поголоску о наміреній різнї Поляків і Жидів Січовиками. Чи була она оправдана, в се бесідник не входить, але що було би стало ся без войска, сего не може нїхто знати. П. Намістник пригадує лядскі події, які примусили войско до ужитя оружия і обговорює поменшї доскулюваня властий, піднесені пос. Олесницким, поясняючи, що намістництво закази складок на телеґрами до міністерства зносило, а складки на „боєвий фонд" з незвістною зовсїм цїлию признало недозволеними; богато рекурсів намістництво увзглядило, а деякі зарядженя властий, як пр. арештованє о. Петрицкого, були вповнї оправдані.

Що до рільних страйків то так само законодавство як і наука відріжнює їх цїлковито від промислових, бо він спричинює страту цїлорічного плоду і найпотрібнїйшого для кождого артикулу живности, а надто що рільний страйк без терору не може удати ся. Войско і жандармерию висилано тільки на те, щоби хоронило охочих до працї. Де розходить ся о те, щоби боронити охочих до працї, чи супокійних горожан, там власть готова завсїгди сповнити свій обовязок, як се стало ся і з рускими академіками підчас представленя в „Яд Харузім". Бесідник запевнює про безсторонність галицкого судівництва. Що до університетских подій заявляє, що не можна подій з 23 січня ставити на рівнї з подіями з 4 марта, а хиба з авантурами і переступами з минувшого року, які також полагоджено в дисциплїнарній дорозї. Погроза пос. Короля бойкоту жидів, коли би упала деинде, особливо в виду теперішного закона про чистоту виборів, не могла би остати без реаґованя власти. Єсть она тілько виразом того роздратованя, яке проявляє ся в породових дрощах виборчої реформи.

Що до покривдженя Русинів при реформі бесідник вказує на те, що і Поляки одержали менше мандатів в прирівнаню з иншими народами, та коли они мусять погодити ся з тим фактом, то так само прийде ся і Русинам, тим більше, що релятивно они зискали до попередного свого стану посїданя. З польскої сторони бодай деякі дневники відзивають ся прихильно і лагодячо взглядом Русинів, а в жаднім рускім орґанї не доводить ся вичитати такого голосу, а прецінь може тоді став би можливий крок наперед в тім зближеню до згоди. (Оплески).

Слїдство в справі салї думи виказало, що бальки криші суть цїлком добрі, а урядженє вентиляцийнє над салею не могли бути причиною катастрофи. Комісия думи не хоче узнати гадку знатоків правительственної комісиї, що ріжниця температури була причиною, що стеля завалила ся. Комісия думи гадає, що ко-

---

38)

Пан Лекок.

З француск/ого — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Зеґміллєр пішов зараз до своєї канцеляриї. Не міг взяти кріпости за одним замахом, то мусів приступити до повільної облоги.

А мусів зараз брати ся до дїла, бо час минав. Він знав то дуже добре, що злочин з часом затемнює ся щораз більше і що з кождим днем щораз труднїйше єго виясни. Кількож то роботи єго ще ждало! Насамперед поставити убийникови, вдовици Шіпен і Політови трупи жертв до очий. Відтак переслухати сьвідків: візника Папільона, жінку дверника дому при улици де Бурґонь, до котрого обі женщини на хвильку забігли, наконець паню Мільнер, властительку гостинниці Марієнбуржь. Крім того треба ще було в короткім реченци переслухати кількох жителів тої части міста, де стояла „Перчанка", а до того ще й кількох товаришів Політа та властителя господи „Під дугою", де убийник і убиті через кілька годин перебували. Від кождої з тих осіб не можна було, що правда, сподївати ся великого поясненя, але все-таки могло щось навести на добрий слїд.

Ґоке, той усьміхнений протоколянт, виготовив вже був кілька завізвань до тих осіб, коли Лекок увійшов знову.

— Щож там? — відозвав ся Зеґміллєр до него.

— Нічо! — відповів він. — І знов нічо!

— Як то? Не знають, кому виставили карту, щоби можна було видїти ся з Політом Шіпен в слїдчій вязниці?

— Чому би не знали? Знають то аж надто добре. Маємо в тім новий доказ, з якою дїдьчою зручностию уміє той спільник використати кожду обставину. Карта виставлена на імя сестри вдовиці Шіпен, на Рожу Аделяйду Пітар, що продає закришку на Монмартр. Карту виставлено перед осьми днями і то на просьбу потверджену комісарем поліциї, в котрій сказано, що пані Рожа Пітар мусить поговорити зі своїм сестрінком в якійсь родинній справі.

— Невже і тота тета належала би до змови? — сказав судия.

Лекок покивав головою.

— Не здає ся менї — відповів він. — На всякий случай то не она навідувала ся вчера до слїдчої вязниці. Урядники в префектурі пригадують собі ще зовсїм докладно, як виглядала сестра Шіпенової. Впрочім знайшли ми ще й єї опис. То жінка більше як пять стіп висока, дуже брунатна, з дуже поморщеним лицем, котре від дощу, вітру і сонця виглядає як виправлена шкіра і їй около шїсдесять лїт а тота, що вчера приходила, єсть мала, білява, з білим лицем і може мати що найбільше сорок і пять лїт.

— То хиба тота, що вчера приходила, одна з тих, що повтїкали з „Перчанки"! — сказав на то Зеґміллєр.

— Не здає ся менї.

— А хтож би то був, як гадаєте?

— Ну, властителька гостиниці Марієнбуржь, тота хитра баба, що мене так здурила! Але попамятає она мене! Вже я дійду того, чи моє підозрінє опирає ся на правдї.

Але судия ледви чув ті слова Лекока, так був задуманий і роздразнений нечуваною зухвалостию всїх тих людий, що старали ся укрити особу убийника.

— Мусимо ще довідати ся — сказав він наконець — як довідав ся той спільник о тім, що виставлено карту позваляючу відвідати арештованого.

— О, то річ дуже проста. Коли вдовиця Шіпен і той спільник радили ся з собою на поліцийнім комісарияті коло італїяньскої рогачки, то очевидно зрозуміли, що треба би дати знати Політови. Тоді то стара нагадала собі, що єї сестрі видано карту, а той чоловік позичив єї собі.

— І то правда! — притакнув Зеґміллєр. Нема й сумніву о тім. А всеж-таки мусите ще о тім розвідати ся.

— Та й буду розвідувати ся! — сказав на то Лекок енерґічно. — Можете спустити ся на мене: не занедбаю нїчого. Вишлю ще сего дня під вечер двох людий, щоби слїдили, одного на уличку Бют-о-Кайле а другого перед браму готелю Марієнбуржь. Коли би спільникови прийшло до голови навідати ся до „честної Тонї" або до пані Мільнер, то дістане ся в наші руки.

По сих словах взяв Лекок капелюх з крісла і сказав: А тепер просив би я вас, пане судиє, щоби менї вже вільно було піти. На случай, як би ви мали що приказати, то на кори-

мнати Тавридскої палати не суть цілком безпечні для засідань думи, а стеля „катерининьскої салї“, служачої за комнату до куреня, грозить заваленем. Комисия думи зажадала предложеня собі всїх рахунків о перебудованю Тавридскої палати. Що до вибору иншої салї нарад, то комисия думи по огляненю кількох цїсарских театрів рішила ся на „народний дім Николая II“. Порозуміла ся она з міністерством скарбу що до відданя тої салї, так щоби дня 20 марта могло відбути ся засїдане.

Новинки.

Львів, дня 18-го марта 1907.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер справедливости іменував радниками суду краєвого: заступників прокураторів: Риш. Лежаньского у Львові для Золочева; Стан. Ольшевского в Бережанах для Станиславова; секретарів суду: Йос. Віллявма в Бережанах для Бережан; Вол. Літиньского в Жовкві для Коломиї; Зенона Лукавецкого в Тернополи для Тернополя; заступника прокуратора дра Романа Чайковского в Перемишли для Перемишля і секретарів суду: дра Зиґм. Миськова в Золочеві для Золочева; Ів. Маньковского в Сяноці для Самбора і Кар. Балабана в Бережанах для Бережан; — радниками суду краєвого і начальниками судів повітових: дра Йос. Ганьчаковского в Огиїві, Ів. Каспарка в Жабю, Льва Левицкого в Сколїм — всїх трох з полишенем в дотеперішних місцях службових; секретаря суду Йос. Біна у Львові для Жовкви і судиїв повітових: Стан. Ільницкого в Рожнїтові, Зеновія Конистяньского в Микулинцях, Меч. Россовского в Щирци і Авг. Ґебултовского в Буську — всїх чотирох з полишенем в дотеперішних місцях службових. — П. Міністер справедливости перенїс до Львова радників суду краєвого: Март. Вербицкого, начальника суду в Мостах великих, Людв. Яніша, нач. суду в Городку ягайл., Марк. Фединьского в Золочеві, дра Едв. Шуліславского, нач. суду пов. в Жовкві і Едм. Сьверчиньского в Перемишли.

— Дрібні вісти. Професорови рускої ґімназиї в Коломиї, Корнилови Поляньскому надав Є. Вел. Цїсар з нагоди перенесеня его в стан супочинку титул радника шкільного. — Є. Е. Президент висшого суду краєвого др. А. Тхоржніцкий виїхав до Відня на конґрес охорони дітий. — Максима Ґвоздзея, котрий дня 9 грудня м. р. убив у Вибранівці сокирою цїлу родину Ястшембских, увільнив суд присяжних по переведеній розправі від вини і кари. Прокуратор однак зголосив жалобу неважности і Ґвоздзея задержано дальше в арештї. — Льосованє 10-коронових облїґацийй на будову соківльні у Львові не відбуло ся в роках 1905 і 1906 з причини великих видатків на наклад облїґаций а малого їх покупу. Льосованє відбуде ся разом за всї три роки в грудни 1907.

— Розбишацкий напад у Львові. Вчера вечером розійшла ся по місті сензацийна вість о якімсь убийстві і зрабованю гроший в помешканю дра Міколяша в пасажу Міколяша. На щастє скінчило ся лиш на зрабованю гроший в сумі 1.400 корон і на пораненю слуги. Справа і сензацийна і досить загадочна, пригадуюча з одної сторони розбої в Росиї, з другої недавну подїю у Відни, де на кладовищи на Шмельцу злодїї звязали і поранили якогось робітника, представляє ся як слїдує:

Вчера о годині пів до 5 по полудни вийшла пані Міколяшева з дитиною на прохід а рівночасно з нею вийшла і кухарка; около 6-ої год. вийшов і др. Міколяш а позістав лиш сам слуга Фльоріян Лятка. Помешканє дра Генриха Міколяша, властителя пасажу, знаходить ся у фронтовій каменици пасажу від сторони ул. Коперника на другім поверсї, складає ся з шість комнат і есть так положене, що до него можна зайти головними сходами в головній брамі пасажу і другими задними сходами до кухнї.

По шестій годинї небавком опісля, як вийшов з дому др. Міколяш, вернула до дому задними сходами кухарка і застала двері від сїний отверті, а ключ в них був встромлений із середини. Не прочуваючи нїчого злого, взяла ся лагодити вечерю і розложила огонь під кухнею, а відтак пішла до комнати, щоби там звернути увагу слуги на то, що двері від сїний не були замкнені. Перейшла через чотири комнати і аж в пятій, на порозї до комнати пані Міколяшевої, застала служачого майже непритомного, звязаного і з затканим ротом та облитого кровю. Она відоткала ему уста, а він, ледви ще притомний, повтаряв лиш слова: Панове, панове, не бийте! Возьміть мої гроші, є там в нокоїку, не беріть паньских! — Кухарка побігла зараз до аптики і заалярмувала персонал аптичний; всї побігли на гору а рівночасне післали по стацию ратункову.

Тимчасом вернули паньство Міколяші. Показало ся, що розбишаки отворили витрихом два бюрка в будоарі пнї Міколяшевої і з кождого з них забрали по 700 корон, приготовлених на подорож до Абациї, куди як-раз нинї мали виїхати. Розбишаки, видко, були повідомлені о тім, що гроші знаходять ся в бюрках, коли взяли ся їх отвирати, до чого мали що найбільше 20 мінут часу, бо на 10 мін. перед 6 год. вийшов був др. Міколяш, а 10 мін. по 6 год. прийшла кухарка. Характеристичне ще й то, що шафа з сріблом була отворена, а розбишаки нїчого з неї не забрали. На столї в комнатї столовій знайдено ніж до краяня хлїба, а на нїм пляму як би з крови.

Стация ратункова, котра Лятцї подала першу поміч, сконстатовала, що він має кілька ран від пробитя як би ножем, пильником або штилетом і дві глубші рани на грудех. Здає ся однак, що рани не суть небезпечні; зато дізнав він сильного потрясеня нервового. Лятку відвезено до шпиталю. Задлятого, що він з перестраху був майже непритомний, не можна було нїчого довідати ся від него. Здає ся, що розбишаки задзвонили до помешканя, а коли їм слуга отворив, они кинулись на него, звязали его, заткали рот, а відтак занесли аж до пятої комнати, де его кинули на землю.

Замітне то, що перед кількома днями в полудне прийшов був до помешканя дра Міколяша якийсь порядно убраний чоловік і задзвонив до дверий головного входу а коли слуга ему отворив, він так конче напирав ся видїти ся з панею Міколяшевою, що слуга аж витрутив его за двері а тодї то мав він відгрожувати ся і сказав: „Чекай, чекай, ще ти нас попамятаєш!“ Єсть отже здогад, що то був один із вчерашних розбишаків. Здає ся, що було трох розбишаків, але хто они і як виглядали, доси не знати. Найбільше міг би розповісти слуга, але того доси не можна було переслухати. На місци злочину явив ся зараз шеф бюра безпечности рад. Крайнер і переслухував аж до 10 год. вечером всїх, що могли подати хоч би які найменші дрібницї, котрі могли виясняти справу і вказати на слїд злочинців. В ночи арештовано якогось чоловіка, на котрого було підозрінє о участи в розбишацтві, але й зараз випущено на волю, бо показало ся, що він невинний.

— Сегорічна зима буде без сумнїву належати до найтяжших, які люди взагалї запамятають, бо поминувши вже сильні морози, такої маси снїгу, як сегорічної зими, люди майже не запамятали. Та й тепер, коли ледви що зачав снїг з зими топити ся, мартовий зачинає его доповняти майже подвійною скількостию. Від кількох днів паде снїг знову в цілій середній Европі, почавши від гір Піринеїв в Іспанії, далеким каблуком поза північні Альпи аж до Чорного моря. Найбільша маса снїгу впала тепер в Баварії і сусїдних австрийских краях. В Тиролі, як доносять з Інсбруку, впала така маса снїгу, що многі місцевости формально засипані і люди мусїли розкопувати ся. В місцевости Шарніц впав за одну ніч так великий снїг, що сягав повисше дверий і вікон, а люди мусїли робити в снїгу тунелї, щоби могли вийти на сьвіт божий. Межи місцевостями Шарніц а Цірль треба було робити дорогу плугом снїговим, котрий тягнуло 16 коний. В Зефельд завалив ся під тягаром один дім, а в многих

тари буде чекати мій товариш батько Абсент. Я сам возьму ся до обох наших найважнїйших предметів доказових, до Ляшнерового листу і до ковтка.

— То ідіть же! — сказав Зеґміллер. — Желаю вам доброго успіху!

Доброго успіху! Молодий поліцист дуже того сподївав ся. Якраз длятого, що єму здавало ся, що має в кишени побідоносний талісман, легковажив собі всї дотеперішні неудачі.

Я був би більше як тумануватий, як би я не годен відкрити властительки сего дорогоцїнного предмету! Але скоро раз знайде ся властителька, то й відразу переконаємо ся, хто єсть той наш загадочний чоловік.

Передовсїм мусїв він довідати ся, з котрого склепу походить той ковток. Ходити від ювілєра до ювілєра і питати: „Чи то ваша робота?“ то було би трохи за богато заходу. На щастє знав Лекок одного чоловіка, котрий своїм знанєм робив охотно прислугу судам.

Був то якийсь старий Голяндець іменем Ван Нунен, котрий знав ся на ювелях і дорогоцїнних окрасах так знаменито, як нїхто инший в Парижи. Префектура покликувала его нераз на знатока. Єго уважали за богача і він був дїйстно більше богатий, як то собі люди гадали. Мимо того ходив дуже драитиво убраний. Він робив то з вирахованя; він, бачите, мав велику пристрасть до диямантів і носив завсїгди по кількадесять тих дорогоцїнних камінців в шкатулцї при собі, котру витягав по десять разів на годину як той табачник свою табатерку.

Ван Нунен приняв дуже дружно, наложив очицї на ніс і придивляв ся ювелеви з міною вдоволеня та сказав з певностию ворожби:

— Той камінь варт вісїм тисячів франків, а оправа походить від Доасті при улици Де ля Пе.

В двайцять мінут опісля увійшов Лекок до склепу славного ювелїра. Ван Нунен не помилив ся: Доасті пізнав той подовгастий ковток; він був зроблений в его робітни. Але кому він его продав? Того не міг собі пригадати, бо від того часу, коли він его продав, минуло яких три або чотири роки.

— Але заждіть! — говорив він дальше. — Закличу мою жінку; у неї память як рідко у кого.

Пані Доасті заслугувала на ту похвалу. Лиш кинула оком на ковток, так і зараз сказала, що пару таких ковтків купила за двайцять тисячів франків маркіза д'Арлянж.

— Ти чей повинен був собі пригадати, що маркіза заплатила нам лиш девять тисячів франків і що ми решту лиш з великою бідою видерли від неї.

Доасті пригадав то собі дїйстно.

— А тепер хотїв би я дістати адресу тої маркізи! — сказав Лекок.

— Она мешкає на передмістю Сен-Жермен — відповіла пані Доасті — недалеко площі Інвалїдів.

Глава трийцята.

У ювелїра умів ще Лекок якось запанувати над собою, але коли вийшов із склепу та зробив кілька кроків на тротоарі, то як би здувся з радости; не ішов але ніби аж танцював, так, що люди зглядали ся на него, і говорив сам до себе:

— Прецї раз справа прояснює ся. Я добре здогадував ся, що в сій драмі беруть участь високо поставлені особи. Ага, мій Жевролю, ви кпили собі з мене, а тепер переконаєте ся, що в сій справі грає ролю й маркіза.

Але его радість ослабала, чим більше зачинав брати на розум. Він відчував то добре, що ему треба буде повної холоднокровности, всеї бистроти ума і хитрости, щоби дійти до цїли.

Як ему поступати супротив маркізи, щоби она все ему сказала, щоби видобути від неї опис кровавої подїї зі всіма еї подрібностями а передовсїм, щоби витягнути з неї імя убийника?

— Мушу — думав він собі — виступити перед нею з погрозою, нагнати їй страху. То головна річ! Коли лишу їй час, щоби надумала ся, то не довідаю ся нїчого.

Урвав розмову з самим собою, бо стояв вже перед домом маркізи, дуже хорошою домівкою з великим подвірєм з переду і з городом позаду. Заким зайшов туди, уважав за конечне насамперед трохи роздивити ся.

(Дальше буде).

сторонах осуги снїгові наробили богато шкоди. Дика звірина голодує і втїкає на доли. — В полудневій Італії, в Калябрії упав дня 15 марта так великий снїг, що з одної місцевости до другої не можна було дістати ся.

— З львівскої архиепархії. Канонїчну інституцию одержали: Людомир Константин Зарицкий на Козлів, Александер Танчаковский на Озірну. — Завідательство парохії в Братківцях одержав о. Іван Ковальский, сотрудник в Лисятичах. — Йосиф Мизь одержав сотрудництво в Острові, стрілиского деканата і ex currendo завідательство парохії в Ляшках. — Іменовані Николай Сенишин, парох в Берездівцях, деканом николаївским, Николай Селезїнка, парох в Янчинї, деканом нараївским, Адам Витвицкий, парох в Батькові, деканом залозецким, Володимир Филиповский, парох в Бенківцях, місодеканом стрілиским, Володимир Сойка, парох в Цїневі, місодеканом рожнїтівским. — Михайло Гвоздецкий, парох в Глїбовичах вел., надїлений титулом радника митрополичої консисториї. — Михайло Горчиньский, бувший парох в Фалиши а теперішний завідатель в Містках, надїлений крилошаньскими відзнаками. — Презенту на парохію Скоморохи старі дістав Теодор Ковальский, парох в Явчу. — Презенту на Урлів дістав о. Антін Онуферко, завідатель в Скалатї.

— Мало що не катастрофа. Ілько Чайківский, візник Янкля Ґріна, мало що не пожив смерти в суботу на жовківскій рампі у Львові. Їдучи скоро Жовківскою улицею, віхав на шлях зелїзницї в хвили, коли спадали рампи і нараз замкнули они его на шляху. Якраз в тій хвили над'їзджав поспішний поїзд з головного двірця. На возі настав переполох. Служниця, що сидїла на серединї воза, випала зі страху на землю. І було би може закінчило ся катастрофою, як би не поліциян і будник, котрі ще в пору відхилили рампу і випустили необачного з лапки, в яку попав ся.

— Самоубийство на кладовищи. На личаківскім кладовищи знайдено вчера чоловіка сидячого на лавочцї, котрий давав ще лиш слабі ознаки житя. Чоловік той був порядно одягнений і міг мати около 30 лїт. Завізвана стация ратункова відвезла его до шпиталю, де він за кілька хвиль помер, а лїкарі орекли, що отроїв ся стрихнїною. Доходженя поліційні показали, що самоубийник називає ся Стефан Марущак, мав лїт 32 і був властителем переплетничого заведеня в Ярославі. Перед кількома днями віхав він до Львова лїчити ся на туберкули і тут перебував у своєї матери. Переконавши ся, що єсть дійстно хорим на туберкули, постановив зробити конець своїм мукам і зажив стріхнїни.

† Померли: Маркиль Гавацкий, радник ц. к. суду кравового в Станиславові, номер тамже дня 15 марта с. р.

Телеґрами.

Відень 18 марта. Нинї відкрито тут конґрес охорони дїтий. На конґрес прибуло 1800 делеґатів. На конґресї присутні мінїстри: справедливости Кляйн, справ внутрішних Бінерт, просьвіти Мархет. Предсїдатель конґресу др. Бернрайтер відкрив засїданє довшою промовою, в котрій вказав на значінє опіки над дїтьми покиненими, осиротівшими і занедбаними в цїли зробленя їх пожиточними для суспільности горожанами. Мінїстер справедливости Кляйн обіцяв іменем правительства підпирати змаганя конґресу і додав, що мінїстер скарбу в буджетї на 1907 р. призначив відповідну суму на цїли охорони дїтий.

Будапешт 18 марта. Межи дирекциєю Полудневої зелїзницї а персоналом прийшло вчера до умови на 14 днів. Небезпечність пасивного опору усунено. Імовірно в протягу тих 14 днів одержать робітники вдоволяючу відповідь на їх жаданя.

Будапешт 18 марта. Бар. Бек, Форшт і Аверсперґ прибули о 10 год. до президиї мінїстерства і відбули з Векерлїм, Кошутом і Даранієм нараду.

Льондон 18 марта. До „Daily Telegr.“ доносять з Танґера, що мінїстер війни Ґеббас одержав від племени Бенї Юссуф вість, що Райсулї прибув там і єсть в неволи.

Льондон 18 марта. Корабель „Suevia“ з 40 подорожними застряг вчера коло Лїзар на мілинї з причини густої мраки. Вислано лодки ратункові на поміч.

Ґенуа 18 марта. В тутешнїм порті згоріло сеї ночи 15.000 пак бавовни. Шкода виносить міліон лїрів.

Петербург 18 марта. (П. А.) Саля засїданъ Думи в палатї Таврідскій буде до четверга зреконструована; 600 піонїрів працює день і ніч.

Владимір 18 марта. (П. А.) 500 селян з Гаврилова знищило шинок. Коли хотїли знищити склад горівки, полїция почала стріляти; 10 селян тяжко зранено, з тих 8 вже померло.

Берлин 18 марта. 'В Чінґтав стоять в полуміни склади товариства нафтового „Asiatic-Msc-Lain“. В складах тих єсть 40.000 скринь з нафтою. Войско веде акцию ратункову. Єсть надія зльокалїзувати огонь. Займило ся мабуть внаслїдок неосторожности котрогось з робітників.

Рим 18 марта. Палата послів ухвалила закон в справі зниженя мита від нафти.

Москва 18 марта. Арештованого за участь в нападі розбійничім на інститут рільничий адвоката присяжного Зданова віддано военному судови. Судия слїдчий відмовив просьбі о випущенє Зданова на волю навіть за кавциєю 25.000 рублїв.

Сан Сальвадор 18 марта. По тридневній битві побив мінїстер війни републики Гондурас, ґен. Барагона, коло Малерас 3-тисячний корпус повстанців під командою ґенерала Ґутієнеза. Борба вела ся вздовж 8-милевої лїнії боєвої. Ґен. Ґутієнез погиб.

Ґлезґо 18 марта. Нинї спущено на воду найбільший военний кружляк на сьвітї Indomitable. Що до подрібностий будови і узброєня кружляка держать власти як найбільшу тайну.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворец)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1 5	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/5 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять после часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білєти [illegible] як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недоцада. (Телефона ч. 527).